

Arrest

**nr. 110 456 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 12 december 1979.

Op 13 juli 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van en burger van de Europese Unie in functie van haar vader K.B.

Op 8 januari 2013 wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.07.2012 werd ingediend door:

Naam : K. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...)

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Tazaghine

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt als bewijs hiervan een attest van onvermogen voor waarbij onderaan vermeld staat dat het attest werd afgeleverd 'a l'intéressée, sur sa demande, au vu de la déclaration sur l'honneur'. Het gaat hier bijgevolg niet om een feitelijk onderzoek, maar om een verklaring op eer die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst werd. Bijgevolg vormt dit attest geen afdoende bewijs voor het onvermogen van betrokkene.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: uit de voorgelegde verrichtingen op de bankuittreksels van de referentiepersoon kan niet afgeleid worden wat het werkelijke inkomen is. Vermits de referentiepersoon zelfstandige is, zouden alle verkopen, aankopen en onkosten van de zelfstandige activiteit moeten voorgelegd worden om het werkelijke inkomen te kennen.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de formele en materiële motiveringsplicht. Tevens meent zij dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Het middel luidt als volgt:

"1. Artikel 52 bepaalt het volgende:

§" 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfkaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfkaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfkaart

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken, "

2.De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...)

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen, Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid\ bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde

4. Eisende partij kan zich niet vinden in de argumentatie van de verwerende partij.

Verwerende partij vraagt een bewijs van onvermogen van het familielid van de Unieburger en dit om te bewijzen over geen inkomsten, noch onroerende goederen in het herkomstland te beschikken.

Eisende partij is van oordeel dat zij wel afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in haar land van herkomst, minstens dat zij hiervoor de nodige stappen heeft ondernomen om dit aan te tonen.

Verwerende partij is onterecht van oordeel dat eisende partij dit bewijs niet afdoende zou hebben aangetoond.

Eisende partij brengt in haar dossier immers bij het document « attestation du revenu global impose au titre de l'année 2012 » van 5.07.2012.

Dit document werd afgeleverd door de bevoegde belastingdiensten in haar land van herkomst.

Dit document werd afgeleverd op vraag van eisende partij, gezien dit document werd geëist door verwerende partij.

Op welke andere manier kan eisende partij haar onvermogen in haar land van herkomst bewijzen? Zij heeft hieromtrent navraag gedaan en zulk een attest door de bevoegde belastingdiensten was in haar regio de enige mogelijkheid.

Er is geen enkele reden aanwezig om te twijfelen aan de inhoud van het attest.

Eisende partij heeft in haar land geen inkomsten. Eisende partij heeft in haar land geen onroerende goederen.

De vragen die haar werden gesteld, werden door haar ook eerlijk beantwoord.

De bevoegde belastingdiensten hadden ook geen gegevens in hun bezit om te twijfelen aan de oprechtheid en waarachtigheid van de verklaringen van de eisende partij! Waarom dan wel verwerende partij?

Nu hierdoor de bestreden beslissing ontvangen, acht eisende partij volledig onterecht.

Eisende partij wenst zijdelings ook op te merken dat in het verleden op dezelfde manier attesten werden gevraagd aan de bevoegde belastingdiensten van haar land van herkomst en deze wel werden aanvaard door verwerende partij.

Het verschil met de vroegere attesten was dat de betwiste vermelding indertijd was « La presente attestation est délivrée à M... sur sa demande pour servir et valoir ce que de droit ».

De overige gegevens die op de attest beide afgeleverd door de bevoegde belastingdiensten, zijn gelijklopend.

Eisende partij had zulk een attest aangevraagd en ontving het attest dat zij heeft neergelegd.

Bestaat het vroegere attest niet meer? Is het vroegere attest vervangen door het huidige attest? Werd het vroegere attest op dezelfde informatie opgesteld als het huidige adres?

Op deze vragen kan eisende partij niet antwoorden.

Wat eisende partij wel benadrukt, is dat zij de vereiste documenten heeft aan gevraagd en het enige document dat zij kon verkrijgen, deze was die is bij gevoegd aan haar dossier.

Dat deze vereiste bovendien geen absolute voorwaarde is.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

5. Eisende partij verwijst hieromtrent naar volgende passage van de internetsite <http://www.kmispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=234> (geraadpleegd op 08.02.2013):

° Dit betekent dat het moet bewijzen over geen inkomsten, noch onroerende goederen in het herkomstland te beschikken. Dit dient hij/zij te doen aan de hand van een attest of verklaring van het land van herkomst. Omdat dit een negatief bewijs is zal aan deze voorwaarde niet altijd makkelijk kunnen voldaan worden. Niet alle landen registreren immers de onroerende eigendom van hun onderdanen. Ook het feit dat men geen inkomsten heeft zal niet in alle landen bewezen kunnen worden. De DVZ erkent dit probleem en verklaarde mondeling daar ook rekening mee te zullen houden. Bijgevolg is dit geen absolute voorwaarde en is het mogelijk dat men toch een positieve beslissing krijgt wanneer men geen dergelijk bewijs kan voorleggen, als uit het geheel van het dossier blijkt dat de aanvrager recht heeft op gezinshereniging.

° Deze redenering gaat uit van de hypothese dat, wanneer het familielid een (enige) eigendom heeft, hij het goed kan verkopen en leven van de opbrengst. Het familielid zou dan niet meer ten laste zijn. Dit is echter opnieuw een hypothetische situatie die misschien niet mogelijk of wenselijk is. Bijgevolg is ook dit criterium van de DVZ mogelijk strijdig met de richtlijn van de Commissie.

Indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België beschouwt de DVZ hem als ten laste van de te vervoegen persoon, wanneer:

- *beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of*
- *de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.*

De verschillende criteria die de DVZ in de praktijk hanteert (zie hierboven) zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip "ten laste". Deze criteria zijn mogelijk te streng en kunnen steeds getoetst worden aan de wetgeving door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. "

6.Eisende partij is van mening dat zij haar onvermogen in haar land van herkomst heeft aangetoond, minstens dat zij al het mogelijke heeft gedaan om het bewijs van onvermogen in haar land van herkomst te bewijzen en aan te tonen.

7.Daarnaast motiveert de verwerende partij dat niet afdoende werd aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Ook op dit punt kan eisende partij verwerende partij niet volgen.

Eisende partij verwijst andermaal naar de volgende passage van de internetsite

<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=:234> (geraadpleegd op 09.02.2013):

Indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België beschouwt de DVZ hem als ten laste van de te vervoegen persoon, wanneer:

- *beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of*
- *de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.*

De verschillende criteria die de DVZ in de praktijk hanteert (zie hierboven) zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip "ten laste". Deze criteria zijn mogelijk te streng en kunnen steeds getoetst worden aan de wetgeving door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. "

Eisende partij stelt vast dat beiden zijn ingeschreven op hetzelfde adres en dat de referentiepersoon de huisvesting van eisende partij financiert.

De verwerende partij heeft in deze gevallen steeds aanvaard dat de voorwaarde van ten laste zijn werd aangetoond.

Wanneer de verwerende partij van oordeel is dat er geen voldoende bestaansmiddelen bewezen worden, moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van de Unieburger en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken te verhelderen of te verduidelijken.

De referentiepersoon is een zelfstandige en de gegevens waarover deze beschikte, zoals de rekeninguittreksel werden de verwerende partij bezorgd.

Achttē verwerende partij dit niet voldoende, dan had zij minstens bijkomende informatie kunnen vragen, doch in dit dossier een weigeringsbeslissing nemen ondanks het feit dat de inkomstenbewijzen in handen van de verwerende partij zijn, is volledig onterecht.

8.Het middel is gegrond."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van:

- *Art. 40bis Vreemdelingenwet,*
- *Art. 52 Vreemdelingenbesluit,*
- *De formele motiveringsplicht, waaronder de art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- *De materiële motiveringsplicht.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste appreciatiefout.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekster een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Ter zake dient vooreerst de nadruk te worden gelegd op de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen, die ook werden aangehaald in de bestreden beslissing.

Art. 40, § 4, 2° Vreemdelingenwet voorziet meer bepaald:

“4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; ”

Terwijl art. 40bis Vreemdelingenwet bepaalt in haar §2, 4°:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° die te hunnen laste zijn. die hen begeleiden of zich bij hen voegen. ”

Gelet op deze bepalingen dient verzoekster, die zich bij haar vader wenst te vestigen, aan te tonen dat zij onvermogen is en dat zij door de referentiepersoon werd en zal ten laste worden genomen.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris dienaangaande als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt als bewijs hiervan een attest van onvermogen voor waarbij onderaan vermeld slaat dat het attest werd afgeleverd ‘à l'intéressée, sur sa demande, au vu de la déclaration sur l'honneur’. Het gaat hier bijgevolg niet om een feitelijk onderzoek, maar om een verklaring op eer die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst werd. Bijgevolg vormt dit attest geen afdoende bewijs voor het onvermogen van betrokkene.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: uit de voorgelegde verrichtingen op de bankuittreksels van de referentiepersoon kan niet afgeleid worden wat het werkelijke inkomen is. Vermits de referentiepersoon zelfstandige is, zouden alle verkopen, aankopen en onkosten van de zelfstandige activiteit moeten voorgelegd worden om het werkelijke inkomen te kennen. Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. ”

Gelet op deze motieven, en op de vestigingsvoorwaarden die blijken uit de hoger weergegeven wettelijke bepalingen, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Zij meent dat de door haar voorgelegde ‘attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2012’ ten onrechte niet werd aanvaard als bewijs van haar onvermogen. Zij meent dat er geen andere manier bestaat in Marokko om het onvermogen aan te tonen, en stelt dat zij de vragen die haar door de Marokkaanse autoriteiten werden gesteld, eerlijk heeft beantwoord.

Verzoeksters beschouwingen omtrent de inspanningen die zij zich heeft getroost om de nodige documenten te verzamelen, doen echter geen afbreuk aan het karakter van dit attest, dat werd opgesteld op basis van een verklaring op eer, en niet op basis van objectieve gegevens. Dit wordt ook zo uitdrukkelijk bevestigd in dit attest: “Attestation délivrée à l'intéressée sur sa demande, au vu de la déclaration sur l'honneur pour servir et valoir ce que de droit... Sous toute réserve — absence de revenus déclarés ou recensés dans le ressort de cette direction ”.

Zie in die zin:

“De Raad acht het niet kennelijk onredelijk de verklaring op eer van de referentiepersoon niet te aanvaarden als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het attest van de Marokkaanse overheden vermeldt onderaan uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoekster. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekster. De Raad acht het daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden

als afdoende bewijs. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift wordt het attest niet van valsheid beticht door verweerder. w (R.v.V. nr. nr. 84 818 van 18 juli 2012)

De verwerende partij ziet tenslotte niet in hoe verzoeksters beschouwingen omtrent anders gemotiveerde attesten die in het verleden wel werden aanvaard, van aard is afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Dat andere attesten in het verleden werden aanvaard, betekent uiteraard niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op heden verplicht is om gelijk welk attest te aanvaarden als bewijs van onvermogen, ongeacht de inhoud ervan.

Verzoekster meent voorts dat ten onrechte niet werd aanvaard dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Het loutere feit dat zij op heden zou samenwonen met haar vader, die de kosten betaalt, zou dienen te volstaan als bewijs van haar ten laste zijn. Bovendien had de gemachtigde van de Staatssecretaris, naar oordeel van verzoekster, bijkomende informatie dienen op te vragen indien de voorgelegde stukken onvoldoende duidelijk waren.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster bij haar aanvraag uittreksels heeft voorgelegd van de bankrekening van haar vader, teneinde zijn inkomsten te staven. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft echter geheel terecht geoordeeld dat dergelijke uittreksels niet volstaan als bewijs van het inkomen van de referentiepersoon, nu dergelijke inkomende verrichtingen enkel het bewijs vormen van de bruto-inkomsten van de zelfstandige activiteit, zonder dat bewijs wordt voorgelegd met betrekking tot de uitgaven die aan deze zelfstandige activiteit zijn verbonden. Door geen volledig inzicht te geven in de inkomsten en uitgaven van de zelfstandige activiteit van haar vader, heeft verzoekster onvoldoende aangetoond dat zij werkelijk ten laste is van haar vader.

De kritiek van verzoekster als zou op de website van het KMI andere informatie beschikbaar zijn, is uiteraard niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Officiële informatie van het KMI is niet van aard afbreuk te doen aan de geldende wettelijke bepalingen. Verzoekster dient wel degelijk aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. De gemachtigde van de Staatssecretaris dient het bewijs te appreciëren, en kan daarbij op geen enkele wijze worden beperkt door richtlijnen die door een niet-gouvernementele organisatie op haar website worden geplaatst.

De verwerende partij laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Verzoeksters bewering als zouden de gehanteerde criteria 'te streng' zijn, is derhalve ontbloeit van elke grondslag.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rw-ccf.be).

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht' (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008),

Verzoeksters bewering als zou geen behoeftenanalyse zijn gemaakt, gaat schijnbaar voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing, waarin werd geoordeeld dat het onvermogen van verzoekster en de inkomsten van haar vader niet werden aangetoond. De gemachtigde van de Staatssecretaris kan uiteraard geen behoeftenanalyse uitvoeren op basis van onduidelijke en onvolledige informatie. Terwijl

verzoekster zich ook beperkt tot een theoretisch betoog, dat uitsluitend gebaseerd is op niet officiële informatie van het KMI en een gezamenlijke woonst van verzoekster en haar vader.

Terwijl verzoekster evenmin kan worden gevolgd in haar kritiek als had de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot haar moeten richten met een verzoek om bijkomende informatie over te maken. Verzoekster heeft bij haar aanvraag stavingstukken overgemaakt. Zij wist, of behoort te weten, welke procedure zij zelf heeft opgestart, en aan welke voorwaarden zij dient te voldoen om in aanmerking te komen voor gezinshereniging. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geoordeeld dat de voorgelegde bewijzen niet van aard waren om de gegrondheid van haar aanvraag aan te tonen. De gemachtigde van de Staatssecretaris is geenszins verplicht om vooraleer dergelijke beslissing te nemen een 'waarschuwing' over te maken aan de aanvrager.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren."
(R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Verzoekster slaagt er niet in anders te doen aannemen.

Terwijl er evenmin sprake is van een 'kennelijke appreciatiefout'.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.2.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"Eisende partij heeft alhier haar familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van haar sociale en economische belangen ligt nu in België.

Een terugkeer naar haar land van herkomst zal haar dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis "

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land\ de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel in haar nota:

"In een derde middel beroept verzoekster zich op een schending van:

- Art. 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoekster dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996).

De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt. aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. " (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Verzoekster faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekster houdt voor dat zij 'althier een familiaal en sociaal leven heeft opgebouwd'. Het centrum van haar belangen zou zich in België bevinden.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster geen enkel stuk voorlegt ter staving van dit beweerde gezins- en privéleven. Dit wringt des te meer nu verzoekster pas op 12.07.2012 het Rijk is binnengekomen, en aldus het grootste deel van haar leven in Marokko heeft doorgebracht. De bewering van verzoekster als zou het centrum van haar belangen zich hier bevinden, is dus niet enkel ongestaafd, maar ook hoogst ongeloofwaardig te noemen.

In de mate dat verzoekster met haar betoog verwijst naar het feit dat haar vader hier verblijft, laat de verwerende partij gelden dat, hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen verondersteld wordt, er slecht sprake kan zijn, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rw-cce.be).

Verzoekster blijkt in casu tot juli 2012 gescheiden te hebben geleefd van haar vader. Pas in juli 2012 zou verzoekster haar vader hebben vervoegd. Verzoekster spreekt van een

gezamenlijk adres sinds die periode, maar legt geen andere indicaties voor die een gezinsband kunnen aantonen, zodat zij geenszins heeft aangetoond dat de band die zij zou hebben met haar vader er één is die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat verzoekster zich na een lange scheiding wenst te voegen bij haar vader doet daaraan geen afbreuk. Een gezamenlijk adres op zich volstaat niet als bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

"Artikel 8 van het EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, in casu verzoekende partij en haar vader. " (R.v.V. nr. 83.753 van 28 november 2011)

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het in casu ook een aanvraag tot een eerste toelating tot verblijf betreft.

“De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voort gezet verblijf

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. ” (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft enkel aan dat deze is genomen in toepassing van “artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”, zonder enige verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, in tegenstelling tot wat in de nota wordt vermeld.

De nota stelt dat dat de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen artikel 40, §4, 2° en 40bis van de vreemdelingenwet zijn “die ook werden aangehaald in de bestreden beslissing”. Dit laatste is manifest onjuist.

Voorts kunnen uit de verwijzing naar het vreemdelingenbesluit evenmin de toepasselijke wetsbepalingen worden afgeleid. Immers luidt voormelde verwijzing:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De juridische grondslag is in de bestreden beslissing niet afdoende vermeld.

Waar de verwerende partij voorhoudt dat de verzoekende partij belang ontbeert bij de grief die de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert omdat zij de materiële motiveringsplicht aanvoert en blijk geeft van kennis van de motieven, kan deze redenring slechts ten dele gevolgd worden. Uit het verzoekschrift blijkt weliswaar dat de verzoekende partij weet dat de bestreden beslissing steunt op artikel 40bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd. Evenwel blijkt niet dat de verzoekende partij weet dat de bestreden beslissing, zoals de verwerende partij thans a posteriori in de nota stelt, zich steunt op artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet, daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing zelfs nalaat te melden wat de relatie is met de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend. Voorts kan uit de bestreden beslissing evenmin worden afgeleid of de verwerende partij is overgegaan tot het maken van een belangenafweging betreffende het gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM, nu elk gegeven betreffende het bestaan en de duur van het gezinsleven en de relatie van de verzoekende partij ten overstaan van de referentiepersoon ontbreekt. De argumentatie in de nota, waaronder de vaststelling dat de verzoekende partij pas op 12 juli 2012 in het Rijk is binnengekomen en het grootste gedeelte van haar leven doorbracht in Marokko, dat geen band van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar vader is aangetoond en geen indicaties zijn aangevoerd die een gezinsband aantonen, betreft een a posteriori motivering die geenszins is terug te vinden in de bestreden beslissing.

De Raad acht de formele motivering van de bestreden beslissing gebrekkig. In die mate voert de verzoekende partij terecht de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en is het onderdeel gegrond, zodat de overige onderdelen van de middelen niet moeten worden onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN